

„JOBB, MINT AZ ÉHEZŐK VIADALA...
EZ A KÖNYV MAGÁVAL RAGAD.” – MTV HOLLYWOOD CRUSH

HÖMÖKVIDÉK 1.
BLOOD RED ROAD

Vérvörös út

finep
selection

MOIRA YOUNG

MOIRA YOUNG

BLOOD RED ROAD

Vérvörös út

HOMOKVIDÉK 1.

Szüeimnek és Paulnak

Lugh született meg először. A téli napfordulón, amikor a nap alacsonyan jár az égen.

Utána én. Két órával később.

Ez nagyjából mindent elmond.

Lugh az első, mindenben ő az első, én pedig követem.

Ez így van jól.

Így van rendjén.

Ennek így kell lennie.

Mert minden előre el van rendelve. Minden megmásíthatatlan.

Mindenki élete, aki valaha született.

Mindenkié, aki még csak várja, hogy megszülessen.

Mindent elrendeztek a csillagokban, amikor a világ létrejött. A születésed és a halálod idejét. Még azt is, hogy milyen ember leszel, jó vagy rossz.

Ha tudsz olvasni a csillagokban, képes vagy elolvasni az emberek életének történetét. A saját életed történetét is. Mi volt, mi van és mi lesz.

Amikor Apu még kisfiú volt, találkozott egy utazóval, egy olyan emberrel, aki sokat tudott. Ő tanította meg Aput a csillagokban olvasni. Apu soha nem mondja el, hogy mit lát az éjszakai égbolton, de látszik, milyen nehéz teher ez neki.

Mert nem tudod megváltoztatni, ami meg van írva.

Hiába mondaná el Apu, amit tud, hiába figyelmeztetne, az akkor is bekövetkezne.

Látom, ahogy néha Lugh-ra vagy rám néz.

Azt kívánom, bárcsak elmondaná, amit tud.

Azt hiszem, Apu azt kívánja, bár soha ne találkozott volna azzal az utazóval.

Ha együtt látnál Lugh-val, nem gondolnád, hogy egy családból származunk.

Soha nem gondolnád, hogy ugyanabban az anyaméhben növekedtünk.

Neki aranyszínű a haja. Nekem fekete.

Kék szemek. Barna szemek.

Erős. Sovány.

Szép. Ronda.

Ő az én fényem.

Én az ő árnyéka.

Lugh fénylik, mint a nap.

Ezért találták meg olyan könnyen.

Csak a fényét kellett követniük.

Silverlake

Forró a nap. Olyan forró és száraz, hogy csak a por ízét érzem a számban. Az a fajta fehér izzás, amikor szinte hallod, ahogy repedezik a föld.

Hat hónapja nem esett egyetlen csepp eső sem. Még a tavat tápláló forrás is kezd szárazzá válni. Túlságosan messzire kell már gyalogolni, hogy egy vödört megtölts vízzel. Lassan semmi értelme nem lesz a nevéen nevezni a helyet.

Silverlake.

Apu mindennap újabb bűbájjal vagy varázslattal próbálkozik, és mindennap nagy hasú esőfelhők gyűlnek a horizonton. A szívünk hevesebben ver, reménykedni kezdünk, ahogy felénk közelítenek. Csakhogy mielőtt elérnének hozzánk, feloszlanak, elvékonyodnak és eltűnnek. Minden alkalommal.

Apu soha nem mond semmit. Csak mered az égre, a tiszta, kegyetlen égre. Majd összeszedi a köveket, gallyakat vagy bármit, amit ez alkalommal elrendezett a földön, és elrakja őket másnapra.

Ma hátratulja a kalapját, felemeli a fejét, és hosszú időn át az eget kémleli.

– Azt hiszem, megpróbálkozom a körrel – mondja. – Igen, szerintem a kör lesz a legjobb ötlet.

Lugh mondogatja már egy ideje, hogy Apu egyre rosszabbul van. Minden elmúló száraz nappal kezd egy kicsit... azt hiszem, eltűnni. Ez rá a legjobb szó.

Régebben még számíthattunk arra, hogy halat fogunk a tóban vagy vadállatot a csapdáinkkal. Minden egyebet ültettünk, gyűjtögettünk, és összességében egész jól megvoltunk. De az elmúlt évben bármit tetünk, bármilyen keményen próbálkoztunk, semmi nem volt elég. Eső nélkül nem. Csak néztük, ahogy apránként kipusztul a föld.

Ugyanez a helyzet Apuval is. Napról napra hal ki belőle minden, ami jó volt benne. Persze, meg kell vallani, hogy már jó ideje nincs rendben ő sem. Amióta Anyu meghalt. De amit Lugh mond, az igaz. Ahogy a föld, úgy Apu is egyre rosszabbul van, szemei inkább figyelik az eget ahelyett, ami előtte van.

Nem hiszem, hogy bennünket látna még egyáltalán. Nem igazán.

Emmi kezd elvadulni manapság, koszos a haja és folyik az orra. Ha Lugh nem lenne, nem hiszem, hogy megmosdana valaha is.

Mielőtt Emmi megszületett, és Anyu még élt, minden boldog volt, és Apu is más volt. Anyu mindig meg tudta nevetetni. Sokszor megkergetett engem és Lugh-t, vagy a feje fölé dobált bennünket, amíg visítozni nem kezdtünk, hogy hagyja abba. Figyelmeztetett bennünket a Silverlake-en túli világ gonoszságára. Akkoriban nem gondoltam volna, hogy lézethet bárki, aki magasabb, erősebb vagy okosabb lehet az apukánknál.

A szemem sarkából őt nézem, mialatt Lugh és én a kunyhó tetejének javításával bíbelődünk. A falak elég erősek, egymásra pakolt abroncsokból készültek. De a gonosz, forró szelek, amelyek a tavon át nyargalnak, bekúsznak a legkisebb résen is, és egész tetődarabokat emelnek fel egyszerre. Állandóan javítanunk kell azt az átkozott vackot.

Szóval, a múlt éjszakai forró szél után, Lugh és én napfelkeltekor a szeméttelenen keresgélünk. Olyan részét kutattuk át, ahol korábban még nem próbálkoztunk, és a francba is, sikerült pár első osztályú Pusztítóvacakot összeszednünk. Egy szép nagy fémlemez, amely nem is túl rozsdás, és egy edényt, amelynek még a füle is megvan.

Lugh a tetőn dolgozik, én meg azt csinálom, amit mindig, fel-le mászok a létrán, és odaadom neki, amire szüksége van.

Nero is azt csinálja, amit szokott, vagyis ül a vállamon és hangoosan károg, egyenesen a fülembé, hogy elmondja, mire gondol. Nero-nak mindenről van véleménye és nagyon okos is. Ha értenénk varjúnyelven, tutira rájönnénk, hogy van egy-két hasznos tanácsa a tető megjavításához. Foglalkozott vele, arra bárki mérget vehet. Már több mint öt éve nézi, ahogy javítgatjuk. Azóta, hogy megláttam, amint kiesett a fészkeből, az anyja pedig nem volt sehol. Apu nem örült igazán, hogy egy varjúbébil állítottam haza. Azt mondta, sokan úgy gondolják, hogy a varjak halált hoznak, de én eldöntöttem, hogy felnevelem, és ha én egyszer eldöntök valamit, akkor ahhoz ragaszkodom.

És hát ott van Emmi. Ő is azt teszi, amit mindig, vagyis zaklat Lugh-t és engem. A sarkamban liheg, amikor a létrától a szemétkupacig megyek és vissza.

– Segíteni akarok – hajtogatja.

– Akkor tartsd a létrát! – mondom neki.

– Nem! Úgy értem, tényleg segíteni akarok! Mindig csak azt engeded, hogy fogjam a létrát!

– Nos, talán mert csak erre vagy jó. Erre gondoltál már?

Összefonja a karjait vékony kis mellkasa előtt, és rám fintorog.

– Gonosz vagy.

– Hát, legalábbis te ezt mondod mindig – vágok vissza neki.

Elindulok felfelé egy darab rozsdás fémmel a kezemben, de nem jutok feljebb három foknál, amikor rázni kezdi a létrát. Megszorítom, nehogy leessek. Nero rikoltozik, és tollzáró közepette elröppen. Dühösen nézek le Emre.

– Hagyd ezt abba! Mit akarsz, kitörni a nyakam?

Lugh kidugja a fejét a tető szélénél.

– Jól van Em, elég volt! Menj, segíts Apunak! – szól rá.

Rögtön abbahagyja. Emmi mindig azt teszi, amit Lugh mond neki.

– De én nektek akarok segíteni – vágja oda, és közben duzzogó arcot vág.

– Nincs szükségünk a segítségedre – mondom neki. – Jól megvagyunk nélküled.

– Te vagy a legundokabb nővér, akit valaha a hátán hordott a föld. Utállak, Saba!

– Nagyszerű! Mert én is utállak!

– Elég volt! – szól közbe Lugh. – Mind a kettőtökéből!

Emmi kinyújtja rám a nyelvét, és elviharzik. Én felmászok a létrán a tetőre, odakúszom és Lugh-nak nyújtom a fémlémezt.

– Esküszöm, hamarosan kitekerem a nyakát – mondom.

– Még csak kilenc éves, Saba – szól rám Lugh. – Esetleg megpróbálhatnál kedves lenni vele a változatosság kedvéért.

Felmordulok, és leguggolok a közelben. Innen fentről, a tetőről mindent jól látok. Emmi, ahogy a rozoga biciklijén (amit Lugh a szemétdombon talált) körbe-körbeteker. Aput a varázskörénél.

Ez igazából nem más, mint egy darabka földterület, amit lesimított, miközben a csizmájával körbetrappolt. Mi a közelébe sem mehetünk, csak ha ő azt mondja. Mindig körülötte szöszmötöl, kisöprögeti az ágakat, vagy a homokot, amit belefúj a szél. Még nem

állította fel a botokat az esőköréhez a földön. Nézem, ahogy lefekteti a söprűt, majd három lépést jobbra, három lépést balra. Aztán megcsinálja újra. És újra.

– Láttad, Apu mit csinál? – kérdezem Lugh-t.

Fel sem emeli a fejét, csak simára kalapálja a lemezt.

– Láttam – mondja. – Tegnap is ezt csinálta, és tegnapelőtt is.

– Mire jó ez az egész? – kérdezem. – Jobbra, majd balra menni, és utána megismételni újra és újra.

– Honnan tudjam?

Összeszorítja a száját. Megint az a kifejezés ül ki az arcára. Az az üres tekintet, amit olyankor látni rajta, amikor Apu mond valamit, vagy megkéri, hogy tegyen meg valamit. Mostanában egyre többet látom ezt rajta.

– Lugh! – Apu felemeli a fejét, kezét a szeme fölé tartva. – Hasznát venném a segítségednek, fiam!

– Lökött vénember – motyog Lugh, a kalapáccsal hatalmas csapást mérve a fémlemezre.

– Ne mondd ezt! – kérem. – Apu tudja, mit csinál. Ő csillagolvasó.

Lugh rám néz. Megrázza a fejét, mint aki képtelen elhinni, hogy azt mondtam, amit.

– Hát nem jöttél még rá? Ez mind kizárólag a fejében létezik. Kitalálta. Semmi nincs megírva a csillagokban. Nincs nagyszabású terv. A világ egyszerűen csak halad. Az életünk is csak eltelik ezen az Isten háta mögötti helyen. Ennyi az egész. Míg meg nem halunk. Mondok neked valamit Saba, azt hiszem, már nem bírok többet elviselni.

Csak bámulok rá.

– Lugh! – kiált Apu.

– Nem érek rá! – kiabál vissza Lugh.

– Most azonnal, fiam!

Lugh káromkodik az orra alatt. Ledobja a kalapácsot, elrobog mellettem és lényegében lerohan a létrán. Odaszalad Apuhoz. Kikapja a botokat a kezéből, és a földre dobja őket. Szanaszét szóródznak.

– Tessék! – kiáltja Lugh. – Itt van! Ez segíteni fog! Ennek meg kell hoznia az átkozott esődet! – Addig rugdossa Apu frissen kisöpört varázkörét, amíg szállni nem kezd a por. Majd keményen mellkason böki az ujjával. – Ébredj fel, öreg! Álomvilágban élsz! Az eső soha nem fog jönni! Ez a borzalmas hely haldoklik, és mi is vele pusztulunk, ha itt maradunk. Nos, tudod mit? Nem csinálom tovább! Elhúztam innen!

– Tudtam, hogy ez eljön egyszer – mondja Apu. – A csillagok megmondták nekem, hogy boldogtalan vagy, fiam.

Kinyújtja a karját, és ráteszi Lugh-éra. Lugh olyan erővel rázza le, hogy Apu hátratántorodik tőle.

– Megörültél, ugye tudod? – Lugh egyenesen az arcába ordít. – A csillagok mondták? Mi lenne, ha egyszer végre meghallanád, amit és mondok?

Elszalad, én meg lesietek a létrán. Apu a földet bámulja, lógó vállakkal.

– Nem értem – mondja. – Látom, hogy jön az eső... Ki tudom olvasni a csillagokból, de... mégsem jön. Miért nem jön?

– Minden rendben van, Apu – szólal meg Emmi. – Majd én segítek. Odateszem őket, ahova szeretnéd. – Körbemászik négykézláb, és összeszedi az összes botot. Aggódó tekintettel néz Apura.

– Lugh nem úgy gondolta, Apu. Tudom, hogy nem.

Elrobogok mellettük.

Tudom, hova tart Lugh.

Meg is találok Anyu sziklakertjénél.

A földön ül, a kavargó minták között, amit a sok különböző színű és méretű kőből kialakított négyzetek, körök és kis ösvények alkotnak. Minden egyes kavicsot a saját kezével helyezett el Anyu. Senkinek nem engedte, hogy segítsen.

Óvatosan a helyére rakta az utolsó követ is. Hátraült a sarkára, és rám mosolygott, miközben megsimogatta a babától duzzadó hasát. Hosszú, arany színű haja egy fonatban az egyik vállán pihent.

– Tessék! Látod, Saba? Bárhol lehet szépséget találni. Még itt is. Ha pedig nem találsz, akkor teremthetsz magad.

Másnap megszületett Emmi. Egy hónappal korábban a vártnál. Anyu két napig vérzett, utána meghalt. Magas máglyát építettünk neki, és visszaküldtük a lelkét a csillagoknak. Miután szétszórtuk a hamvait a szélben, csak Em maradt nekünk.

Ronda, vörös kis kupac suttogásszerű szívveréssel. Sokkal inkább nézett ki újszülött egérnek, mint embernek. Tulajdonképpen nem volt valószínű, hogy tovább bírja egy-két napnál. De valahogy kitarzott, és még mindig itt van. Bár korához képest kicsi és sovány.

Hosszú ideig ránézni sem bírtam. Amikor Lugh azt mondja, hogy nem kéne ilyen keménynek lennem vele, azt válaszolom neki, hogy ha Emmi nem lenne, Anyu még mindig élne. Erre persze nem tud mit mondani, mert tudja, hogy igazam van. Csak rázza a fejét, és valami olyasmit motyog, hogy ideje túltennem magam ezen.

Manapság elviselem Emmi, de ennél többre képtelen vagyok.

Letelepedek a kemény földre, és nekitámasztom a hátam Lugh-énak. Szeretem, amikor így ülünk. Érzem a hangját a testemben morajlani, amikor beszél. Ilyesmi lehetett, amikor Anyu hasában voltunk együtt. Leszámítva persze, hogy akkor még egyikünk sem tudott beszélni.

Csöndben ülünk ott egy darabig.

– Már rég el kellett volna mennünk innen – szólal meg Lugh. – Biztos, hogy van ennél jobb hely is. Apunak el kellett volna vinnie innen bennünket.

– Nem mész el igazából, ugye? – kérdem.

– Nem-e? Egyetlen jó okom sincs arra, hogy maradjak. Nem ülhetek itt a halált várva.

– Hova mennél?

– Az nem számít. Bárhová, ami nem Silverlake.

– De azt nem teheted. Túl veszélyes.

– Ezt csak Apu mondja. Tudod jól, hogy te és én még soha nem voltunk egy napi járóföldnél messzebb, egyik irányba sem. Soha nem látunk senki mást, csak magunkat.

– Ez nem igaz – mondom neki. – Mi van azzal az örült kuruzslónővel a tevéntaval? És... látjuk Pocakos Pete-et. Neki mindig van egy-két története arról, hogy merre járt és kit látott.

– Nem egy törvényen kívüli házalóról beszélek, aki megáll itt pár havonta. Még mindig kiütéses vagyok attól a gatyától, amit legutóbb próbált eladni nekem.

– Szépen zümmögött – jegyzem meg. – Mintha utoljára egy borz viselte volna. Hé, várj, elfejtetted Proctert.

Az egyetlen szomszédunk húsz kilométerre, északra. Magányos ember. John Procternek hívják. Nagyjából akkor vert itt tanyát,

amikor Lugh és én születtünk. Beugrik kábé havonta egyszer. Na, nem mintha rendesen megállna, vagy ilyesmi. Nem száll le a lováról, Hobról, csak megáll a kunyhó mellett. Azután minden alkalommal ugyanazt mondja.

– *Jó napot, Willem! Hogy vannak a kicsik? Rendben?*

– *Jól vannak, Procter – mondja Apu. – Hát te?*

– *Elég jól, hogy bírjam még egy kicsit.*

Ezután megbillenti a kalapját, elindul és megint nem látjuk egy hónapig. Apu nem kedveli. Soha nem mondja, de látszik rajta. Azt hinnéd, örül neki, ha néha akad valaki rajtunk kívül, akivel beszélhet, de soha nem hívja be Proctert, hogy igyon egy kortyot.

Lugh szerint a bagó miatt van. Amiről akkor hallottunk, amikor egyszer megkérdeztem Aput, hogy mit rág Procter állandóan. Mire Apu arca megfeszült, és úgy tűnt, nem akarja elmondani. De aztán válaszolt, hogy bagónak hívják, és hogy mérge a szellemnek és a léleknek. Meg hogy bárkinek, aki valaha ilyet ajánlana nekünk, mondjunk nemet. De mivel soha nem látunk senkit, így ilyen ajánlatra vajmi kevés az esély.

Lugh megrázza a fejét.

– Procter Johnt nem számolhatod – mondja. – Nerotól több társalgásra lehet számítani, mint tőle. Esküszöm Saba, ha itt maradok, vagy megőrülök, vagy megölöm Aput. El kell mennem.

Körbemászok, és elé térdelek.

– Veled megyek – mondom.

– Hát, persze – válaszolja. – És Emmi is visszük.

– Nem hiszem, hogy Apu hagyná – jegyzem meg. – És amúgy sem akarna jönni. Inkább Apuval marad.

– Úgy érted, szerinted jobb lenne, ha maradna. El kell vinnünk magunkkal, Saba. Nem hagyhatjuk itt.

– Mi lenne, ha... talán, ha te beszélnél Apuval, akkor észhez térne – javaslom. – Akkor mind együtt mehetnénk az új helyre.

– Apu nem jön el innen – mondja Lugh. – Nem tudja itt hagyni Anyut.

– Ezt hogy érted? – kérdem. – Anyu halott.

– Úgy értem, hogy... ő és Anyu együtt építették ezt a helyet, és Apu fejében Anyu még mindig itt van. Nem tud elszakadni innen, az emlékétől.

– De mi vagyunk azok, akik élnek – értetlenkedem. – Te meg én.

– És Emmi – mondja. – Tudom. De látod, milyen. Mintha nem is léteznénk. Füttyül ránk.

Elgondolkodik egy pillanatra. Majd megszólal:

– A szeretettől gyenge leszel. Ha valakivel nagyon törődsz, nem tudsz tisztán gondolkodni. Nézd meg Aput! Ki szeretné úgy végezni, mint ő? Én soha nem fogok szeretni senkit. Jobb lesz úgy.

Nem mondok semmit. Csak köröket rajzolok az ujjammal a homokba.

Összeszorul a gyomrom. Mintha egy gonosz kéz nyúlt volna egyesenesen a testembe, és megragadta volna.

Majd megkérdem:

– És engem?

– Te a testvérem vagy – mondja. – Az nem ugyanaz.

– De mi lenne, ha meghalnék? Hiányoznék, nem?

– Hú – mondja. – Kicsi az esélye, hogy meghalsz, és végre békén hagysz. Az örületbe kergetsz azzal, hogy követsz mindenhova. Amióta csak megszülettünk.

– Nem az én hibám, hogy te vagy a legmagasabb dolog a környéken – mondom neki. – Jól árnyékolsz a nap előtt.

– Hé! – lök hanyatt.

Megbököm a lábammal.

– Hé neked! – Felkönyökölök. – Szóval?

– Mi?

– Hiányoznék?

– Ne légy hülye! – mondja.

Előtte térdelek. Rám néz. Lugh szemei olyan kékek, mint a nyári ég. Kékek, mint a legtisztább víz. Anyu azt mondogatta régen, hogy legszívesebben elvitorlázna rajtuk.

– Te hiányoznál nekem – mondom neki. – Ha meghalnál, annyira hiányoznál, hogy végezni akarnék magammal.

– Ne beszélj butaságokat, Saba!

– Ígérd meg, hogy nem fogsz!

– Mit nem fogok?

– Meghalni.

– Mindenkinek meg kell halni egyszer – mondja.

Kinyújtom a karom, és megérintem a tetoválását, amit a születésekor kapott. Magasan az arca jobb oldalán van, ahol az enyémen is. Azt mutatja, hogy nézett ki a hold aznap éjjel, amikor megszülettünk. Telihold volt azon a téli napfordulón. Ami igen ritka dolog. És az, hogy ikrek szülessenek azon a napon teliholdkor, még ritkább. Apu maga csinálta a tetoválásokat, hogy megjelölje, milyen különlegesek vagyunk.

A legutóbbi születésnapunk a tizennyolcadik volt. Nagyjából négy hónapja lehetett.

– Ha meghalunk – kérdem –, szerinted egymás melletti csillagok leszünk?

– Nem kellene így gondolkodnod – válaszolja. – Mondtam már neked, ez csak Apu hülyesége.

– Ha olyan sokat tudsz, akkor gyerünk, mondd meg te, mi lesz, ha meghalunk!

– Nem tudom – sóhajtja, és visszahuppan a földre, az égre sandítva. – Egyszerűen... leállsz. Nem ver a szíved, nem lélegzel és aztán... elmész.

– Ez minden?

– Igen.

– Nos, ez hülyeség – ellenkezem. – Úgy értem, azzal töltjük az életünket, hogy megcsináljuk ezt a sok mindent... alszunk, eszünk, tetőt javítunk, és utána egyszer csak mindennek... vége. Nem igazán éri meg a fáradságot.

– Nos, pedig így van – mondja.

– Te... hé, Lugh, te ugye, soha nem mennél el nélkülem?

– Persze, hogy nem. De ha meg is próbálnám, úgyis követnél.

– Követlek... bárhova mész! – Miközben ezt mondom, forgatom a szemeimet és őrült arcot vágok, mert ezektől a frász kerülgeti. – A tó fenekére... a világ végére... a holdra... a csillagokba!

– Hallgass! – Talpra ugrik. – Fogadunk, nem követsz köveket dobálni – mondja, és elszalad.

– Hé! – kiáltom. – Várj meg!

Egész messzire befutunk a kiszáradt tómederbe, mielőtt találunk annyi vizet, hogy tudjunk kacászni. Elmegyünk a kis csónak mellett, amit Apu segített megépíteni Lugh-nak és nekem, amikor még

kicsi gyerekek voltunk. Most magasan, a szárazon hever, ahol a tópart volt régen.

Addig megyünk, amíg már nem látszunk a kunyhóból, Apu és Emmi szemeitől távol. Tűz le ránk a kegyetlen déli nap, a kendőmet a fejem köré tekerem, hogy ne égjek le nagyon. Bárcsak Anyura ütöttem volna, mint Lugh, de én inkább Apura hasonlítok. Fura, de a sötét hajunk ellenére is leég a bőrünk, ha nem takarjuk el.

Lugh soha nem visel kendőt. Azt mondja, olyan érzés, mintha csapdában lenne bennük, és őt amúgy sem bántja a nap. Nem úgy, mint engem. Amikor azzal jövök, hogy megérdemli, ha egyszer holtan esik össze, mert napszúrást kap, mindig azzal vág vissza, hogy legalább mondhatom majd neki, hogy én megmondtam. Ez így is lesz.

Azonnal találok egy szép követ. Végigsimítom a felszínét az ujjaimmal. Érzem a súlyát.

– Van itt egy szerencsés – mondom.

Lugh is körbenéz, hogy találjon egyet. Én addig fel-le sétálok kézen állva. Ez nagyjából az egyetlen olyan dolog, amit én meg tudok csinálni, ő viszont nem. Úgy tesz, mintha nem érdekelné, de tudom, hogy igen.

– Viccesen nézel ki fejfelé – mondom neki.

Lugh aranyszínű haja fénylik a napfényben. Hátrakötve viseli hosszú fonatban, amely majdnem a derekáig ér. Én ugyanígy hordom az enyémet, csak az enyém fekete, mint Nero tollai.

Megcsillan a fény a nyakláncán. A kis fényes, zöld üveggyűrűt a szemétdombon találtam, és átfűztem egy bőrdarabon. Ezt adtam neki tizennyolcadik születésnapunkra, és azóta egyszer sem vette le.

Ő mit adott nekem? Semmit. Mint mindig.

– Oké, találtam egy jót – kiált.

Odaszaladok, hogy megnézzem.

– Nem olyan jó, mint az enyém.

– Ma nyolcat fogok dobni – mondja. – Érzem a csontjaimban.

– Álmodban esetleg – vágok vissza neki. – Én hétre fogadok.

Hátracsapom a karom és eldobom a követ, amely csak úgy suhan a vízen. Megpattan egyszer, kétszer, háromszor. Négyszer, ötször, hat-szor...

– Hét! – kiáltom. – Hét! Láttad ezt?

Alig tudom elhinni. Még soha nem sikerült ötnél több.

– Bocsi – mondja Lugh. – Nem figyeltem. Az hiszem, meg kell csinálnod újra.

– Micsoda? Életem legjobb dobása, és te nem... te dög! Láttad! Csak sárga lettél az irigységtől – fonom össze a karom a mellkasom előtt. – Gyerünk! Hadd lássam, hogy megy a nyolc! Fogadjunk, sehogy!

Hét sikerül neki. Azután nekem a szokásos öt. Épp hátrahúzza a karját a következő dobáshoz, amikor a semmiből egyszer csak Nero hasít felénk örülmód káromva.

– Átkozott madár – mondja Lugh –, elejtettem miatta a követem. Térdre ereszkedik, hogy megkeresse.

– Menj innen! – kiáltom, miközben kezeimmel Nero felé csapokodok. – Hess, te rossz fiú! Menj, és keress magadnak valaki más, akit...

Porfelhő jelenik meg hirtelen a horizonton. Gomolygó narancs-sárga porhegy. Olyan magas, hogy sűrölja a napot. Gyorsan mozog. Felénk tart.

– Uh... Lugh – nyögöm.

Valami van a hangomban. Kissé felnéz. Elejti a kezében lévő követ. Lassan felegyenesedik.

– Atyaég – mondja.

Csak állunk ott. Állunk és bámulunk. Itt mindenféle időjárás előfordul. Forró szelek, tűzviharok, tornádók, s egyszer vagy kétszer hó esett nyár közepén. Szóval, láttam már rengeteg homokvihart. De ilyet még soha.

– Elég szörnyen fest az a felhő – jegyzem meg.

– Jobban tesszük, ha húzunk innen – mondja Lugh.

Lassan hátrálunk, még mindig bámulva.

– Fuss, Saba! – kiáltja végül Lugh.

Megragadja a karom, és addig rángat, amíg a lábaim mozogni nem kezdenek, és aztán futunk. Rohanunk haza olyan gyorsan, mint a farkaskutyák vadászat közben.

Hátranézek a vállam felett, és sokkot kapok. A homokfelhő már félig átért a tavon. Még soha nem láttam egyet sem, ami ilyen gyorsan mozgott. Egy percünk van, maximum kettő, mielőtt utolér bennünket.

– Nem tudjuk leahagyni! – kiáltom Lugh-nak. – Túl gyorsan jön! Meglátjuk a kunyhót, kiabálni kezdünk és vadul integetünk.

Emmi még mindig a kétkerekűjén teker körbe-körbe.

– Apu! – kiabálunk. – Apu! Emmi! Homokvihar!

Apu tűnik fel az ajtóban. Szemeit leárnyékolja a kezével. Azután odarohan Emmihez, felkapja és minden erejével a földalatti vihar-pince felé fut.

A pince nincs összesen ötven lépésre a kunyhótól. Felrántja a faajtót, és bedobja Emmi. Kétségbeesve integet felénk.

Hátranézek. Elakad a lélegzetem. A narancssárga porból álló hegy hatalmas morajlással száguld felénk. Mint egy kiéhezett szörny, mohón nyeli a földet, ahogy halad.

– Gyorsabban, Saba! – kiáltja Lugh. – Letépi az ingét, és az arca köré tekeri.

– Nero! – kiáltom. Megálllok, körbenézek. – Hol van Nero?

– Erre nincs idő!

Lugh megragadja a karom, és rángatni kezd.

Apu kiabál valamit, amit nem hallok. Bemászik a viharpincébe, és becsukja az ajtót.

– Nem hagyhatom itt kint! – kiszabadítom a kezem. – Nero! Nero!

– Túl késő! – kiált Lugh. – Vigyáz magára! Gyerünk!

Cikázó villám csap be hatalmas csattanással és sistergéssel.

– Egy: megérett a meggy, kettő: csipkebokor vessző, három...

Baljós mennydörgés hallatszik.

– Kevesebb, mint öt kilométer! – kiáltja Lugh.

Minden elsötétül. A felhőben vagyunk. Nem látok semmit.

– Lugh! – kiabálok.

– Kapaszkodj! – ordítja. – El ne engedj!

A következő dolog, amire emlékszem, hogy bizsergés fut át a bőrömmön. Elakad a lélegzetem. Biztos, hogy Lugh is érzi, mert olyan gyorsan engedi el a kezem, mintha megégette volna.

– Villám! – kiáltja. – Bukj le!

Leguggolunk, kis távolságra egymástól. Olyan alacsonyan lapulunk, amennyire csak tudunk. A szívem a torkomban dobog.

– *Még egyszer, Saba. Ha villámlás kap el a szabadban, mit csinálsz?*

– *Leguggolok, fejet le, lábak szorosan összezárva, kezek a térdeken.*

A kezeim és a térdeim nem érhetnek a talajhoz. Így van Apu, ugye?

– *És soha ne feküdj le! Ezt el ne felejtse, Saba, soha ne feküdj le!*

Tisztán és hangosan hallom Apu hangját a fejemben. Egyszer, még kicsi korában belecsapott a villám. Majdnem meghalt, mert

nem tudta, mit kell tenni, ezért velünk biztosra ment, hogy mindannyian tudjuk, mit...

Bumm! A sötétséget fényes villanás, és becsapódó robaj szeli ketté. Elrepít. Keményen beverem a fejem a földbe. Próbálom felhúzni magam, de visszaesek. Szédülök. Körbe-körbeforog velem a világ. Felnyögök.

– Saba! – kiabál Lugh. – Jól vagy?

Újabb villanás és robajlás hasít a sötétségbe. Azt hiszem, távolodik tőlünk, de nem vagyok benne biztos, olyan tompa a fejem. A füleim is csöngenek.

– Saba! – kiabál Lugh. – Hol vagy?

– Itt vagyok! – kiáltom oda neki, a hangom vékony és remeg. – Itt vagyok!

És akkor Lugh ott terem, mellém térdel és segít felülni.

– Megsérültél? Jól vagy? – Átkarol, és segít felállni. A lábaim gyengének tűnnek. – Eltalált?

– Én... ő... lényegében csak ledöntött a lábamról, ez minden.

Majd ahogy ott állunk, a sötétség elvonul.

És a világ vörössé válik.

Élénkvrös, mint a tűz közepe. Minden. A föld, az ég, a kunyhó, Lugh, én – mind vörösek vagyunk. Finom, vörös homok tölti meg az eget, s borít be mindent. Egy vörös, világ. Még soha életemben nem láttam ehhez hasonlót.

Lugh és én egymást bámuljuk.

– Úgy néz ki, mint a világ vége – mondom neki.

A hangom tompán hallatszik, mintha takaró alól beszélnék.

És ezután, a vörös homokos homályból előtűnnek a lovasok.

Öten vannak. Izmos, bozontos musztángokon lovagolnak.

Normális időkben sem jár Silverlake felé senki, úgyhogy elég nagy sokk idegeneket látni az utóbbi évek legszörnyűbb homokviharának a nyomában. A lovasok megállnak a kunyhó közelében. Nem szállnak le. Elindulunk feléjük.

– Hadd beszéljek én! – mondja Lugh.

A négy lovas hosszú, fekete kabátot visel. Nehéz bőrmellény van rájuk szíjazva, és kendő a fejük köré csavarva. Fejük tetejétől a talpukig vörös homok borítja őket. Ahogy közelebb érünk, látom, hogy az ötödik ember a szomszédunk, Procter John. Ő a saját lován, Hobon ül.

Amikor hallótávolságba érünk, Lugh odakiált:

– Furcsa egy nap ez a lovagláshoz, nem, Procter John?

Senki nem válaszol. Kendőik eltakarják a lovasok arcát, így nem láthatjuk az arckifejezésüket.

Egészen melléjük érünk.

– Procter – bólínt felé Lugh. – Kik a barátaid?

Procter még mindig nem mond semmit. Csak bámulja a gyepelőt tartó kezeit.

– Nézd! – súgom oda Lugh-nak.

Vér csorog Procter John kalapja alól, és végigfolyik az arcán.

– Mi folyik itt? – kérdi Lugh. – Procter?

A hangjából érzem, hogy úgy gondolja, valami nincs rendben. Egyetértek. Felgyorsul a szívverésem.

– Ez ő? – kérdi az egyik ember Procter Johnt. – Ez az Arany Fiú itt? Ő az, aki a téli napfordulón született?

Procter John nem néz fel. Bólint.

– Ez ő – szólal meg halkan.

– Hány éves vagy, fiú? – kérdi a férfi Lugh-t.

– Tizennyolc – válaszolja Lugh. – Mit érdekel az téged?

– És biztos, hogy a téli napfordulón születted?

– Igen. Nos, mi ez az egész?

– Mondtam, hogy ő az – mondja Procter John. – Még szép, hogy tudom. Egész időig rajta tartottam a szemem, ahogy kérted. Most már elmehetek?

A férfi bólint.

– Sajnálom, Lugh – szól oda Procter John, de még mindig nem néz ránk. – Nem volt választási lehetőségem.

Csettint a nyelvével, és Hob elindul. A férfi számszeríjat húz elő a köpenye alól. Tudom, hogy nagyon gyorsan mozog, de nekem mégis olyan, mintha minden iszonyú lassan történne. Meghúzza a ravaszt, és lelövi Proctert. Hob ijedtében meghátrál. Procter lecsúszik, és egy kupacként végzi a földön. Nem mozdul.

Végigfut a hideg a hátamon. Bajban vagyunk. Megragadom Lugh karját. A négy férfi elindul felénk.

– Hozd Aput! – mondja Lugh. – Gyorsan! Elcsalom őket a háztól.

– Nem. Túl veszélyes.

– Mozogj, a fene egye meg!

Megfordul. Rohanni kezd vissza, a tó felé. A férfiak megsarkallják a lovaikat, és utána indulnak. Mint egy örült, szaladok a viharpince felé, olyan gyorsan, ahogy csak a lábaim bírják.

– Apu! – kiáltom. – Apu! Gyere gyorsan!

Hátranéztek. Lugh félúton van a tóhoz. A négy lovas szétválík, hogy bekerítsék. Lugh fut tovább, de középen ragad. Egyre közelebb kerülnek hozzá. Csapdába ejtik. Egyikük kötelet akaszt le a nyergéről.

Lábammal rugdosom a viharpince ajtaját.

– Apu! Apu! Nyisd ki!

Az ajtó kinyílik. Apu feje jelenik meg.

– Itt vannak? – kérdi. – Eljöttek?

Tudtad, hogy ez lesz. Kiolvastad a csillagokból.

– Négy ember! – mondom neki. – Gyorsan! Meg kell állítanunk őket!

– Emmi, maradj itt! – Apu kimászik a pincéből. – Nem lehet megállítani őket, Saba. Elkezdődött.

A szemei fénytelennek tűnnek. Halottnak.

Lugh most már a köröző lovasok csapdájában van. Egy rés felé szalad. Elállják az útját. Megbotlik, elesik, újra felugrik. A vörös homokos homályban nem is tűnik valóságosnak.

– Ne csak állj ott! – kiabálok Apura. – Segíts!

Berohanok a kunyhóba. Megfogom az íjamat, átvetem a vállamon a tegezem. Megragadom Apu számszeríjját. Üres. Káromkodva ledobom. Felkapom az íját és tegeztét. Kirohanok.

– Apu! Elfogták Lugh-t! – Megragadom a karját, és erősen megrázom. – Ez valóság! Harcolnod kell!

Mintha életre kelne. Kihúzza magát magasra, megcsillannak a szemei, és az az Apu, akire emlékeztem, visszatér. Magához húz, és olyan szorosan tart, hogy alig kapok levegőt.

– Az én időm lassan lejár – mondja gyorsan.

– Nem, Apu!

– Idehallgass! Nem tudom, mi történik ezután. Felvillanó képeket láttam csupán. De szükségük lesz rád, Saba. Lugh-nak és Emminek.

És másoknak is. Sok más embernek. Soha ne engedj a félelemnek!
Légy erős, amilyennek ismerlek! És soha ne add fel! Érted, amit
mondok? Soha. Történjék bármi.

Rábámulok.

– Nem fogom – mondom neki. – Nem vagyok gyáva, Apu.

– Ez az én lányom.

Elveszi az íjat. Átveti a vállán.

– Készen állsz? – kérdi.

– Készen – válaszolom.

Futni kezdünk. Rohanunk Lugh és a lovasok felé. Az egyik lovas
lasszóként lóbálja a kötelét.

– Tölts! – kiáltja Apu.

Mind a ketten előveszünk egy nyilat. Töltünk.

A köteles megforgatja a lasszót egyszer, kétszer. Eldobja.

– Célozz! – kiált Apu.

A lasszó elkapja Lugh lábát. A köteles megrántja, mire Lugh
elesik.

– Tűz! – ordít Apu.

Lövünk. A nyíl a közelben landol.

– Tölts! – kiált Apu újra.

A köteles és egy másik lovas leszállnak a lovaikról. Lugh-t a hátára
kényszerítik. Az egyik ráül. A másik a feje fölé rántja a karját, össze-
kötözi a csuklóit, majd a bokáit.

– Hagyd abba! – ordibál Apu. – Engedd el!

Még mindig futunk. Célzunk. Az egyik lovas megfordul. Látja,
hogy jövünk. Felemeli a számszeriját. Lő.

Apu felkiált. Karjait az ég felé veti.

– Apu!

Megtántorodik. Elesik.

– Apu! – levetem magam mellé.

A nyíl pontosan a szívéen hatolt át. Megragadom a vállait, felhú-
zom. A feje előrecsuklik.

– Ne! – megrázom. – Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne! Ne csináld ezt,
Apu! Nem halhatsz meg! Kérlek, ne halj meg!

Újra megrázom. A feje hátrahajlik.

– Apu! – súgom neki.

Lefagyok. Nem tudok mozdulni. Meghalt. Megölték az apuká-
mat.

Vad düh ébred bennem. Tüzesen izzik. Szétárad a testemben.
Fojtogat. Megragadom az íjamat. Felugrom, és a férfiak felé futok.
Miközben rohanok, megtöltöm az íjam.

– Áááááááááá! – ordítom. – Áááááááááá!

Célzok. Lövök. De a belső izzástól annyira remegnek a kezeim,
hogy elvétem. A nyíl messze a cél mellett repül el.

Lövés hasít felém. Éles fájdalom. Jobb kéz. Felkiáltok. Az íjam
kirepül a kezemből.

Futok tovább.

Elszáguldok a lovak mellett, rávetem magam a férfira, aki Lugh-t
kötözi. Együtt a földre gurulunk. Belerúgok, ütöm és közben ordí-
tok. Ledob magáról. Már a lábán áll. Megragadja a karom, felránt,
ledob. A hátamon landolok. Levegő után kapkodok. Fuldoklom.
Nem kapok levegőt. Nem tudok lélegezni.

Azután. Azután.

Feltolom magam, és szembenézek velük imbolyogva.

Már mind a négy lovas a földön van. Talpon. Körülállják Lugh-t.
Még csak felém se néznek. Mintha ott sem lennék. Mintha nem is
léteznék.

Mellkasomhoz szorítom a vérző karom.

– Engedjétek el! – mondom nekik.

Egyáltalán nem törődnek velem.

Lugh felemeli a fejét. A szemei tágra nyitva. Az arca holtsápadt. Retteg. Ahogy még soha nem láttam ezelőtt.

Közelebb megyek.

– Vigyetek magatokkal! – szólok.

A főnökük megrántja a fejét. Felemelik Lugh-t, és rádobják az egyik lóra.

– Kérlek – mondom nekik. – Kérlek... vigyetek magatokkal! Nem okozok gondot, csak ne hagyjatok itt nélküle.

Odakötözik a lóhoz. A lovas, amelyik a ló gyeplőjét fogja, felugrik egy másik lovas mögé. Elindulnak, felkavarva a vörös homokot.

– Lugh! – kiáltom.

Mellette futok. Elfogy a levegőm. Nem kapok levegőt.

Lugh felemeli a fejét. Találkozik a tekintetünk. Lugh szemei. Kékek, mint a nyári égbolt. Megragadom a kezeit.

– Megtalállak. Akárhova visznek, esküszöm, megtalállak.

– Nem lehet – mondja. – Túl veszélyes. Maradjatok biztonságban! Te is, Emmi is. Ígérd meg, hogy így lesz!

Megragadják Hob gyeplőjét, ahogy elhaladnak mellette. Őt is magukkal viszik. Könnyű vágtaiba kezdenek.

Nem tudom tartani velük a lépést. A kezem lecsúszik Lugh-éről.

– Ígérd meg, Saba! – kéri Lugh.

Tovább futok utánuk.

– Megtalállak! – kiabálom.

Eltűnnek a vörös homályban.

– Lugh! – kiabálom. – Lugh! Gyere vissza!

A lábaim kicsúsznak alólam. A térdeimre esek.

Emmi futva jön ki a viharpincéből. Megáll. A homályosvörös világot kémleli. Meglátja Procter Johnt a kunyhó mellett. Azután észreveszi Aput.

– Apu! – kiabálja, és felé fut.

Nem tudok beszélni. Nem kapok levegőt.

Lugh elment.

Elment.

Az aranyszínű szívem elment.

A homokban térdelek.

Könnyek gördülnek le az arcomon.

Durva, vörös eső kezd hullani.

Kés van a gyomromban.

Tékeredik, felhasít. Minden szívdobbanással kicsivel mélyebbre hatol. Képtelen vagyok ekkora fájdalommal élni. Magam köré fonom a karom, és összegörnyedek. A szám csendes sikolyra nyílik.

Sokáig maradok ott.

Az eső nem áll el. Körülöttem a forró talaj habzó sárrá változik.

Nézd Apu, esik!

Túl késő.

Nero csapkodva landol a vállamon. Húzgálni kezdi a hajam.

Felegyenesedek. Lassan mozgok. Tompának érzem magam. Semmit sem érzek.

Kelj fel! Dolgod van.

A kezem. Ránézek. Olyan, mintha egész messzire lenne. Mintha valaki másé lenne. A lövés egész nagy csíkban lehorzsolta. Biztos fáj.

Felállok. Mozgásra bírom a lábaimat. Jobb. Bal. Olyan nehéz. Átvergődök a sáron a kunyhó felé. Nero elrepül, hogy összekucorodjon az eresz alatt.

Kéz. Tisztítsd meg a kezed!

Vizet engedek rá. Rakok rá jó sok füzikét, és bekötöm egy ronggyal.

Apu halott. El kell őt égetni! Ki kell szabadítani a lelkét, hogy visszautazhasson a csillagokba, ahonnan jött.

Benézek a fáskamrába. Nincs elég fa ahhoz, hogy megfelelő máglyát építsünk. De el kell égetnem.

Gondolkodj! Gondolkodj!

Ráakadok a kis kézikocsinkra. Eltolom a tő felé. Áttolom a sáron, amíg oda nem érek, ahol Emmi áll Apu mellett.

Mezítláb van. Bőrig ázott. A haja nedves csomókban lóg. Csöpög róla a víz az arcába, a nyakába.

Nem mozdul. Nem néz rám. A semmibe bámul.

Megragadom mindkét karját, és megrázom.

– Apu halott – mondom neki. – El kell vinnünk innen.

Előrehajol, és belehány a sárba. Megvárom amíg végez. Oldalról rám néz, reszkető kézzel megtörli a száját. Sír.

– Rendben vagy? – kérdem. Bólint. – Fogd meg a lábát!

Én fogom a hóna alatt, és húzom. Emmi tartja a lábait. Apu vékonyabb lett az elmúlt hónapokban. Mivel ilyen sokáig nem esett, nehezebb volt ételt találni, és lényegében lehetetlen természetni.

– *Nem fejezted be a vacsorád, Apu. Nem vagy éhes?*

– *Oh, ettem eleget, kincsem. Itt van. Osszátok szét a maradékot!*

Tudta, hogy nem ver át bennünket, de mindannyian benne voltunk a játékban.

Akármilyen vékony is Apu, mégis egy felnőtt férfi. Túl nehéz ahhoz, hogy a soványka kislány és én fel tudjuk emelni. Löknünk kell centiről centire. Em megbotlik és elcsúszik. Nem hagyja abba a sírást. Hamarosan a feje búbjától a lába ujjáig vörös sár borítja.

Végre sikerül felküzdenünk a kocsihoz. Apu magas, így csak a felsőteste fér fel. A lábai mögötte lógnak.

– Hol van Lugh? – zokogja Emmi. – Lugh-t akarom.

– Nincs itt – válaszolom.

– H-h-hol van?

– Elment – mondom neki. – Pár férfi elvitte.

– Meghalt. Csak nem akarod elmondani. Meghalt! Lugh meghalt! Meghalt-meghalt-meghalt-meghalt-meg...

– Fogd be! – kiáltok rá.

Sikítani kezd. Levegő után kapkod, zokog, sikít és sikít és sikít.

– Emmi! Hagyd ezt abba!

Képtelen rá. Elszállt. Elvesztette a kontrollt.

Megpofozom.

És abbahagyja.

Levegő után kapkod a sokktól. Kapkodva, szaggatottan veszi a levegőt, amíg le nem nyugszik. Megtörli az orrát a ruhája ujjába. Rám néz. Piros folt van az arcán. Ezt nem kellett volna. Tudom, hogy nem. Lugh nem tenne ilyet. Em túl kicsi ahhoz, hogy megüssék.

– Sajnálom – mondom neki. – De nem kellett volna azt mondanod. Lugh nem halt meg. Soha ne mondj ilyet! Most tartsd Apu lábát a sár felett! Használd a cipőfűzőit! Úgy könnyebb lesz.

Így tesz.

Húzni kezdem a kocsit magam mögött. Nehéz haladni az esőben és a sárban. Víz megy a szemeimbe, a számba, a füleimbe. Sár borítja a bakancsomat és csúszkállok.

Em reménytelen, mint mindig. Folyamatosan elesik, de minden alkalommal megállok, és segíték neki felállni, majd megyünk tovább. Legalább már nem sír. Elérjük a kunyhót. Betuszkoljuk a kocsit, rajta Apuval.

A kunyhó falai gumiabroncsokból vannak.

Az otthon (amit Apu a saját kezével épített) lesz a halottas máglyája. Fogadni mernék, hogy erre soha nem gondolt.

Emmi segít felfordítani a nagy, régi faasztalunkat. Lecibáljuk Aput, és ráfektetjük.

Odamegyek a szekrényhez, ahol az összes meglévő ruhánkat tartotta, ami nem sok. Amikor felemelem a tetejét, szárított zsálya illata üti meg az orrom. Kihúzom Apu vastag téli zubbonyát, és odadobom Emminek.

– Szaggasd csíkokra! – mondom neki.

Kiveszem Lugh téli zubbonyát. Beletemetem az arcom, és mélyet lélegzem. De tisztán raktuk el. Tisztaruha- és zsályaillata van. Nem érzem rajta Lugh illatát.

Csíkokra tépkedem.

Amikor végzünk, egész nagy kupac lesz belőle. Előásom a gyökérzúzalék whiskyt. Még Apu főzte jobb időkben. Minden ruha-csíkot átítatunk vele. Aztán elküldöm Emmi, hogy tömködjé őket a falakba, az abroncsok közötti résekbe. A többit Apu teste köré rakom.

Megtöltöm a hátizsákom a szükséges dolgokkal. A vörös túlélőkés, tűzkő, gyógynövények, váltás ing.

– Ugyanazok az emberek vitték el Lugh-t, akik Aput megölték – mondom. – Utánuk megyek. Nem tudom, hova vitték. Messzire lehet innen. Sok időbe telhet, mire megtalálom. De megtalálom. Visszahozom.

Bepakolok egy vizes palackot, csalánkötél madzagot, pár napra elég aszalt szömörce magot és szárított gyökérkenyeret. Ha elfogy, vadásznom kell majd.

– Nagy előnnyel indultak, és négy lábon utaznak, nem kettőn – mondom. – Gyorsan kell majd haladnom.

Összeszedem Emmi vizes palackját, a zubbonyát és a kutyabőr köpenyét. Nem nézek rá, amikor azt mondom neki:

– Mercy-nél hagylak Crosscreekben.

– Nem – válaszolja Emmi.

Egy másik hátizsákba rakom az ő cuccát.

– Apu és Lugh azt mondták, hogy vigyázzak rád. És ott biztonságban leszel. Mercy és Anyu barátok voltak. Ő segített, amikor Lugh és én születünk. Akkor is eljött, amikor te születnél.

– Tudom – mondja Em.

Amit mind a ketten tudunk, de nem mondunk ki, az az, hogy Mercy túl későn ért ide. Emmi korán jött, Anyu meghalt, Mercy akár meg is spórolhatta volna magának a háromnapos gyaloglást.

– Mercy jó asszony – mondom. – Apu mindig azt mondta, ha bármi történik vele, Mercyhez menjünk. Elmagyarázta Lugh-nak és nekem az utat Crosscreekbe. Talán még gyereke is van, akivel játszhat.

– Nem érdekel. Veled megyek.

– Nem jöhetsz – mondom neki. – Nem tudom, hova megyek, és hogy meddig fog tartani. Azonkívül túl kicsi vagy. Csak hátrálatnál.

Emmi összefonja a karjait, és azon a makacs módon tartja az állát, ahogy szokta.

– Lugh az én bátyám is! Ugyanannyi jogom van keresni, mint neked.

– Ne nehezítsd meg a dolgom, Emmi! – Felkapom a kis bábót, amit Apu csinált neki, és beledobom a hátizsákba. Ez az ő érdeke.

– Megígérem, hogy amint megtalálom Lugh-t, visszajövünk érted.

– Nem fogtok – ellenkezik. – Te utálsz engem. Lugh-t szereted, de engem utálsz. Bárcsak téged vittek volna el inkább.

– Nos, nem így történt – mondom neki. – És Apu meg Lugh rám bíztak, én pedig azt mondom, hogy Mercyhez méész. És ezzel le van zárva.

Beletűzőm Lugh csúzliját az övembe. Belerakom Apu kését a tokba a bakancsomban. A hátamra vetem a tegezem és a nyílpisztolyt.

Homályosvörös fény szűrődik be a kis ablakon. Apu arcára süt.

Mellé térdelek, és a kezembe veszem a kezét. Emmi a másik oldalára térdel, és a kezébe veszi a másik kezét.

– Még meleg – suttogja, majd kis idő múlva hozzát teszi: – Most már mondanod kell a szavakat.

Igaza van. Mindig különleges szavakat mondunk, amikor egy halott embert az útjára bocsátunk.

Apu is mondott párat Anyuért, mielőtt meggyújtotta a máglyáját évekkel ezelőtt, de nem emlékszem, mik voltak azok. Azt hiszem, túl fiatal voltam, hogy megjegyezzem. Most eljött az ideje, hogy valaki elmondja érte is a szavakat, de nem jut eszembe semmi.

– Gyerünk! – mondja Emmi.

– Akkor hát, sajnálom, Apu – mondom.

Nem ezt akartam mondani, de ezek a szavak jöttek ki a számon. Ekkor jövök rá, hogy tényleg sajnálom. Igazán sajnálom.

– Sajnálom, hogy halott vagy – folytatom. – Sajnálom, hogy olyan nehéz életed volt itt, főleg a vége felé. Leginkább azt sajnálom, hogy elvesztetted Anyut, pedig mennyire szeretted. Tudom, hogy nem lelted örököd semmiben, amióta elment. Nos... most már boldog leszel. Együtt lesztek újra. Két csillag, egymás mellett.

Lugh után megyek. Visszahozom, Apu. Nem nyugszom, amíg meg nem találom. Ígérem.

Ránézek Emmire. – Akarsz... adni neki búcsúpuszit?

Megpuszilja az arcát, majd meggyújtom a rongyokat.

– Willem Silverlake-ből – mondom. – Felszabadítom a lelked, hogy hazatérhessen a csillagok közé.

A lángok nyaldosni kezdik az asztalt.

– Szia, Apu! – suttogja Emmi. – Hiányozni fogsz.

Ott állunk. Kezébe adom a hátizsákját.

– Menj ki! – mondom neki.

Meggyújtom a rongyokat a falak réseiben. Megvárom, amíg az abrónsok tüzet fognak, amíg a lángok végigfutnak a falakon.

– Szia, Apu! – mondom.

Bezárom magam mögött az ajtót, ahogy kimegyek.

Eláll az eső. Forró déli szél támad. A délutáni nap perzsel.

Nero a levegőben követ bennünket, lusta spirálokban meglovagolva a hóhullámokat. Ahogy Lugh megjósolta, elmenekült a vihar elől, és megmenekült. Bárcsak mi is elmondhatnánk ezt magunkról.

Olyannak tűnik ez a nap, mint bármelyik másik. Lehetne tegnap, a múlt héten, vagy egy hónappal ezelőtt. De nem. Ez nem olyan, mint bármelyik másik nap.

Soha nem gondoltam volna. Nem tudtam, hogy van olyan, hogy az egyik pillanatban még minden rendben, a következőben pedig minden szörnyűvé válik, hogy úgy tűnik, ami megelőzte, csak álom volt.

Vagy talán ez az álom. Hosszú és szörnyű álom egy viharról és pár fekete ruhás emberről, akik megölték Aput és elvitték Lugh-t. Talán hamarosan felébredek. Elmondom mindenkinek, mit álmodtam, és együtt csóváljuk a fejünket, hogy milyen furcsák tudnak lenni az álmok.

Tompa lüktetést érzek a jobb kezemben. Ránézek. Ruhadarab van köré tekerve, amely koszos és szakadt. Megtapogatom. Éles fájdalom hasít a karomba. Elég valóságosnak tűnik.

Valaki megszólal.

– Saba? – Emmi hangját hallom. – Saba?

– Hm?

– Mi lesz Procter Johnnal?

Lenézek. A teste szétterülve hever a földön, arcát eltorzítja a fájdalom. Azt hiszem, nem halt meg rögtön.

– *Mondtam, hogy ő az. Még szép, hogy tudom. Egész időig rajta tartottam a szemem, ahogy kérted.*

– Itt hagyjuk a keselyűknek – mondom.

Érzem az égő abroncsok szagát. Feláll a szőr a hátamon. Nagyon valóságos a szag.

A hátamra dobom a hátizsákom. Elindulok. Nem nézek vissza. Soha nem jövök vissza erre a helyre.

Halott tó. Halott vidék. Halott élet.